podzim

Jdu tichým parkem sama,
ale to nevadí, já to mám ráda.
Cítím, jak mi vítr češe vlasy
a kapky rosy padají na mé dlouhé řasy.
Jen zavři oči a poslouchej, jak k tobě mluví příroda
a hned uvidíš, jak tvoje tělo pohltí ta svoboda.
Na nic nemysli a jen se zaměř na ty krásné barvy podzimu.
Já vím, i já se těším na zimu,
ale podzim je tak krásné období.
Spadané listí zem tak krásně oživí a ozdobí.
Pro mě ten klasický podzimní dešťový den
je jako ten nejhezčí sen.
Miluji s knížkou ten déšť pozorovat.
Ten zvuk, zkrátka nemůžu tomu odolat.
Když v tichu sedím a pozoruji stékající kapky,
moji mysl opustí všechny zmatky.
Tak jen nemysli na zimu a
všímej si té krásy, podzimu.

láska

Všude jen slyším: „Na lásku jsi moc malá.“
Copak v tomhle je věková hranice daná?
Copak mám svoje pocity zastavit?
Tak jak?Jak to mám napravit?
Svým citům neporučím a to je prostě tak.
Nad hlavou mi hřmí ten velký temný mrak.
Už začíná pršet a kapky padají.
Já čekám, pořád čekám.Tak kdo mi poradí?
Jak mám své emoce zastavit?
Mám to nějak vypnout, nebo přeřadit?
Ten pocit je tak krásný. Ale bolí.
V této hře je tolik rolí.
Tak proč já bych měla být tvoje hlavní, ta jediná?
Jak mám vědět, že jednou budeš ty má rodina?
Jak to poznám? Má to nějaká pravidla?
Mám to vyvěštit nebo ti do jídla dát nějaká sladidla?
Ne? Tak to už fakt nevím.Snad se to někdy dozvím.
Pochopím, jak city fungují
a nebudu čekat,
až mi na mé otázky někdo odpoví.

superhrdinka

Máme úkol napsata referát o našich hrdinech.
Všichni mluví o superhrdinkách a superhrdinech.
Ale člověk, za kterého jsem opravdu ráda, že ho znám,
za kterého i ruku do ohně dám.
Tento člověk je opravdu silný,
i když to někomu může připadat divný.
Moje hrdinka je moje máma.
Nikdo mě nemá rád, tak jak má mě ona ráda.
Je tady vždy pro mě a udělá pro mě vše, co jde.
A já jí miluju, takovou, jaká je.
Celý den maká, ať máme co jíst a kde spát.
A ještě mě umí rozesmát.
Můj sen je, abych jí dala, po čem vždy snila,
protože ona je na všechny tak milá.
Je skvělý člověk a ještě lepší máma
a to je ten důvod, proč mám ji tak ráda.

pád do neznáma

Čas tak pomalu běží,
soustředit se jde mi stěží.
Nejím, nepiju nic víc než vodu.
Když konečně přijdu unavená domů,
lehnu si do mé postele
a všechno, co se hýbe, mě nasere.
Nenávidím sebe, svůj vzhled ani mysl,
jediné, co chci, je,
aby něco v mém životě dávalo smysl.
Ze všech a všeho mě bolí hlava.
Existuje někdo, kdo má mě rád
jako já mám je ráda?
Přežívám ze dne na den.
Každý můj sen začíná pádem,
Kde jen mizím do neznáma.
Ale já jsem vlastně i ráda, že se mi tohle děje.
Vždyť svět nikam nespěje.
Chci se toho smutku a nenávisti zbavit.
Ptám se, jestli mě život ještě někdy bude bavit.

jeskyně

Jdu tmou,

mé kroky ozývají se ještě za mnou.

Jdu a nevidím vůbec nic.

Slyším i to, jak se mi vzduch dostane do plic.

Pomalu ale jistě mé tělo pohlcuje mráz.

Najednou padám, protože jsem ve tmě neviděla ten sráz.

Padám dál a dál.

Přijde mi, jako by se mi život smál.

Padám dál a dál.

Je to jako sen, který se mi zdál.

Padám níž a bolí mě každý centimetr.

Chtěla bych na sobě mít aspoň něco, třeba svetr.

Ta bolest mi prochází celým tělem.

Ale můj pád nezastavuje a pokračuje tím temným tunelem.

Níž a níž se propadám.

Bolestí už odpadám.

Pád pokračuje a najednou … KONEC.

Ale nejsem v žádné pohádce, aby najednou zazvonil zvonec.

A vše bylo zase v pohodě.

Místo toho teď ležím schoulená ve vodě.

Zmrzlá až na kost.

Tělo mi dovolí jen jedinou možnost.

A to jen ležet a čekat, co se bude dít.

A o dobrém konci mohu jen snít.